

maatte føre til, at Forpagtningsretten maatte sættes til Auction for at fyldestgjøre Livsarvingernes Ret. Det er ganske sikkert ogsaa min Mening, at en Bestemmelse, som letter Forpagtningens Forbliven i Familien, er i høj Grad ønskelig, og naar Bestemmelser som de, der findes i Forordningen af 22de November 1837, der gaae ud paa at give Faderen Ret til at bestemme Gaardens Børn til et hvilket som helst passende Beløb, ere henfigtsmæssige for Eiendomsgaarde, ere de det vistnok i endnu højere Grad for Forpagtninger. Men jeg har fundet at, naar man vil overføre Bestemmelserne i Fd. 22de November 1837 uden videre paa dette Forhold, vil man paa flere Punkter komme ind paa Vanskeligheder, der vil være adskillige af Bestemmelserne i Fd. 22de November 1837, der ikke saaledes ganske uden videre lade sig overføre paa dette Forhold, og man kan ikke ligesom lægge denne Forordning over paa det, der her er Tale om. Jeg skal imidlertid forskaane det høje Thing for nærmere at udvikle dette i det Enkelte, da det navnlig for de Herrer, der ikke iforveien ere inde i Fd. 22de November 1837, vilde være overmaade kjædeligt at høre paa. Jeg har derimod forsøgt paa at udføre selve Bestemmelserne i denne Forordning paa en Maade, som er passende for Forpagtningsforhold. Mit Ændringsforslag gaaer ud paa at tillade Forpagteren med sin i Fællesskab med ham levende Hustru's Samtykke at raade frit over Forpagtningsretten for den efter hans Død tilbagestaaende Tid, saaledes at han enten kan i Testamentet fastsætte et vist Bederlag, for hvilket en af Livsarvingerne eller Enken kan overtage den, eller ogsaa overlade Forpagtningen til En af dem uden Bederlag. Forsaa vidt gaaer Forslaget ganske vist noget videre end Fd. 22de November 1837 gaaer med Hensyn til Eiendomsgaarde, men det vil ogsaa sees, at der er en virkelig Grund dertil, idet det med Hensyn til Forpagtninger eller rettere sagt den tilbagestaaende Deel af en saadan meget ofte vil være Tilfældet, at ikke noget af Børnene

kan overtage den, naar han skal give Bederlag til Medarvingerne, samtidigt med at han skal betale de Afgifter, der skulle svares til Eieren. Søvrigt er jo Forfjællingen mellem det, jeg har foreslaaet, og det, der gjælder med Hensyn til Eiendomsgaarde, ikke væsentlig, men er egentlig mere tilsyneladende, da Værdien af Eiendomsgaarde kan sættes til et hvilket som helst nok saa lille Beløb. Med Hensyn til Ind- og Udbo, Besætning og Inventarium, som maatte tilhøre Forpagteren, er derimod mit Forslag ganske overensstemmende med Forordningen af 1837, ligesom jeg ogsaa har foreslaaet, at Testamentet kan oprettes i de for Selveierbønders Testamenter tilladte Former. De to andre Ændringsforslag, jeg har tilladt mig at foreslaae under Nr. 1 og 2, ere rene Redaktionsændringer, der kun gaae ud paa at tydeliggjøre, hvad der naturligtvis ogsaa har været Tanken hos det ærede Medlem for Holbæk Amts 4de Valgkreds (Krabbe) med de Ændringsforslag, han har stillet, nemlig at det selvfølgelig kun er den Forpagter, der har forpagtet paa mindst 50 Aar, for hvem de Regler, det ærede Medlem har foreslaet, komme til at gjælde. Det kan jo nemlig være Tilfældet, at en Gaard, uanset at den er Fæstetvang undergiven, kan med Regjerings Tilladelse være bortforpagtet paa kortere Tid, hvilket er hjemlet ved Placaten af 7de Juni 1806 og ikke sjældent finder Sted, men paa saadanne Tilfælde kan det jo ikke være Meningen, at det ærede Medlems Forslag skulde finde Anvendelse. — Hvad søvrigt angaaer selve Ændringsforslaget under Nr. 4, hvortil mit Ændringsforslag knytter sig, da vilde jeg, naar det stod frit til mig, være ganske villig til at stemme derfor. Det forekommer ogsaa mig, at det i og for sig er i højeste Grad naturligt, at det ved et Forhold, som stiftes paa saa lang Tid som dette, maa være Meningen og Forudsætningen, at man frit kan overdrage sin Ret til Andre, men jeg forudsæer jo, at man paa dette Punkt vil møde Modstand, og at det vil blive